

To Eniola nechtěl. Ano, s chutí by se díval, jak se prodavač pokouší uskakovat před matčiným hněvem, jenže to by znamenalo, že by se o jeho ponížení z dnešního rána mohlo doslechnout ještě víc lidí. Mýdlo zase tak nutně nepotřeboval. Možná bude stačit, když si obličej opláchne a vydrhne houbou, jak to dělá, když jim mýdlo dojde.

Býval by se šel rovnou opláchnout na zahradu, ale v místnosti nebyla Busola. Možná zametala dvorek, myla talíře nebo drhla kastrol, v němž matka včera večer dělala amal. Raději počká, až se vrátí dovnitř, protože nechce nechat otce samotného s novinami. Jestliže to šlo, zůstával otcí nablízku a dělal mu společnost. Matka byla sice doma, ale chovala se podivně. Seděla u nohou postele a skládala a zase rozkládala blůzku, kterou předtím nabízela baamimu.

„Gbure nikdo nekupuje,“ řekla. „Je jich plná zahrada, ale nikdo ji nekupuje. Tohle lupení teď mají na zahradě i psi a kozy.“

Eniola se opřel o zeď, i kdyby gbure rostlo na každém centimetru zahrady a pokrývalo všechny plochy v téhle místnosti, i kdyby jemu i rodičům vyrašilo z čela, nic by se tím nezměnilo, kolik by za ně mohla máma dostat? Nestačilo by to ani na školné pro Busolu nebo pro něho. Věděl to, protože o prázdninách prodával gbure v ulicích. Třebaže se vypravil až za nemocnici, vzal to křížem krážem přes tržiště u paláce, prošel kolem paláce, zamířil dolů a zastavil se teprve před kostelem Apoštolské církve Ježíše Krista vedle pivovaru, beztak se vrátil domů s podnosem, z něhož nezmizela ani polovina původního nákladu.

Eniolův otec zakašlal. Nejdřív to vypadalo, že si chce jen odkašlat, ale brzy mu záchvat kašle roztřásl ramena a on s námahou popadal dech. Matka odhodila blůzku na postel a natočila do sklenice vodu až po okraj; než došla k baamimu a položila mu ruku na rameno, nechala za sebou mokrou cestičku. Otec vodu vypil jedním dlouhým lokem, ale kašlat nepřestal, dokud se nechtyl za kolena a na posteli se neposadil.

„Co ty, kdy půjdeš do školy?“ zeptala se matka Enioly, zatímco manželovi, jehož kašel pomalu ustával, masírovala krk.

„Já... čekám, jestli baami nenajde něco v novinách.“

„Vezmi si tašku a běž, jare,“ řekla matka.

Baami ukázal na Eniolu prstem. „Neboj se, už jsem našel něco slibného, velmi slibného, Eniolo. Dneska napíšu dopis.“

„Pomůžu ti ho poslat,“ řekl Eniola.

„To nebude třeba, maminka ho vezme s sebou, až půjde na trh.“

„Myslel jsem, že ne...“

„Co tady ještě zacláníš?“ Eniolova matka máchla rukou, jako by ho chtěla vymést ven. „Řekni svojí sestře, ať všeho nechá a pakuje se do školy. K čemu shánět peníze na školné, když pak chodíte pozdě?“

„Dobře, mami.“ Eniola se chopil aktovky. „Prosím tě, potřebuju trochu soli.“

„Proč chce to dítě po mně sůl, když má být ve škole? Buď se si po ránu vařit polívku, Eniolo?“

„Já... ještě jsem si nečistil zuby.“

Matka se na něho zadívala přimhouřenýma očima, jako by si právě všimla, že na místě, kde má mít posazenou hlavu, trůní celou dobu velký kokosový ořech. Eniola zůstal stát, dával si pozor, aby se díval jejím směrem, věděl totiž, že kdyby uhnul pohledem stranou, podezírala by ho ze lži. Ale současně si hlídal, aby se jí nedíval přímo do očí. Kdyby na ni zíral, dával by jednoznačně najevo, že si jí nevážil, byl by to důkaz, že mu narostly křídla a stal se z něj divoký pták připravený vletět jí do obličeje, jestliže ho nezastaví dobře mířenou fackou. Ani si neuvědomoval, že zadržuje dech, dokud nepohodila hlavou směrem ke skřínce s hrnci, talíři a pytlíkem se solí.

Eniola si nasypal do levé dlaně plnou lžici soli a sevřel ruku v pěst.

Když vyšel na dvorek, Busola zrovna domyla kastrol. Nechala mu velkou misku s vodou, která jí zbyla, takže